

Lilike és Lalika

Élt egyszer egy fiú, akit Lalikának hívtak. Az édesanyja szelíd volt, az édesapja szelíd volt, a nagymamája és a nagypapája szelíd volt, de a hatéves Lalika mindnyájuknak éppen az ellenkezője.

– Olyan ez a gyerek, akár a kisördög: mindig ijesztget! – szokta mondani Lili néni, Lalika nagymamája, akit mindenki csak Lilikének hívott, pedig már elég idős volt.

Lilike nagyon nehezen ment fel a lépcsőn a negyedik emeletre, ahol Lalikáék laktak. De annyira hiányzott neki a családja, hogy ennek ellenére is rendszeresen járt hozzájuk. Amikor elindult felfelé, mindig megszámlolta a lépcsőfokokat. Hatvanhatot kellett megtennie, míg felért a negyedikre.

Lilike most félúton, a harmincharmadik lépcsőfoknál megállt, hogy pihenjen. Kicsit kifújta magát, erőt gyűjtött, aztán várt egy percet, hátha valaki eljön, hogy segítsen neki felvinni a csomagokat. Mindig degeszre tömött táskákkal érkezik, és most is jól felpakolt ajándékokkal.

Lilike nem hallott lépéseket, újra elindult hát felfelé a lépcsőn, és magában tovább számolt: ötvenhét, ötvennyolc, ötvenkilenc... De alighogy kimondta a hatvanat, Lalika előugrott az egyik fal takarásából, hatalmas kiáltott, toppantott a lábával, és közben még tapsolt is, hogy minél nagyobb zajt csapjon.

Lilike annyira megijedt, hogy a szívéhez kapott, és egy pillanatra azt sem tudta, mi történt. Amikor végre megnyugodott, felment a maradék lépcsőfokokon, becsengetett a lányához, és amint belépett a lakásba, azonnal kért egy nagy pohár vizet.

– Nem segített Lalika? – kérdezte a lánya, aztán helyel kínálta az aszszonyt.

– Szabad ilyet csinálni? – nézett Lalikára az anyukája, amikor a fiú is bejött az ajtón.

– Szabad! – felelt Lalika, és odament a nagymamájához, hogy megnézzze, milyen ajándékokat hozott neki.

Lilike az egyik degeszre tömött táskából elővett egy színes dobozt.

– Annak, aki így viselkedik, nem jár ajándék – mondta Lalika anyukája.

– Dehogynem! – felelt megint Lalika.

– Nyisd csak ki bátrtan! – adta oda a dobozt Lalikának Lilike.

A fiú felnyitotta a tetejét, de ugyanabban a pillanatban el is hajította a dobozt. Annyira megijedt, hogy elfutott. A dobozból ugyanis egy fekete kisördög ugrott elő, nagyot visított, és közben úgy összecsapta cintányérban végződő tenyerét, hogy zengett a lakás.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte Lilike. – Tetszik?

– Nem tetszik! – kiáltotta Lalika.

– Hát nekem se tetszik – felelte Lilike, aztán odament a kislúhoz, és átölelte.